

Список використаних джерел

1. Долгополов А. М. Організаційно-правові питання діяльності громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2008. 343 с.
2. Дячук О. В. Правові засади партнерських відносин між поліцією та населенням. *Порівняльно-аналітичне право*. 2015. № 3. С. 153–156.
3. Михайлова Ю. О. Організація ефективної комунікації як ключового елементу підвищення авторитету працівників поліції та налагодження взаємодії з населенням. *Форум права*. 2015. № 1. С. 178–181. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_1_31.pdf.
4. Закон України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 р. № 580-VIII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>.
5. Проневич О. С. Німецька та польська моделі партнерської взаємодії поліції та населення на локальному рівні. *Форум права*. 2011. № 4. С. 600–606.

*Глушук Дмитро Іванович,
курсант навчально-наукового
інституту № 1 Національної
академії внутрішніх справ*

***Науковий керівник:**
Мінченко Ольга Василівна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент*

ПРАВА ЛЮДИНИ ПОЧИНАЮТЬСЯ З ПРАВ ДИТИНИ

«У розрізненому світі, діти – об'єднуюча
сила, здатна збирати нас усіх разом
задля підтримки загальної етики»

Граса Машел-Мандела

З давніх-давен люди мріяли про вільне щасливе життя без насильства, жорстокості, приниження. Для досягнення цього люди повинні мати певні права – права людини.

Права людини – це певні можливості (надбання), необхідні для існування та розвитку особи, які визнаються невід'ємними, мають бути загальними та рівними для кожного, забезпечуватися та захищатися державою в обсязі міжнародних стандартів [1, с. 91]. Тут слід зазначити, що права людини починаються з прав дитини. Дитина, як і кожна людська істота, від народження має права людини, але вона повинна мати ще й додаткові, особливі права. Це обумовлено її фізичною, розумовою, моральною та духовною незрілістю. І для

того, щоб дитина стала зрілою людиною у всіх відношеннях, їй необхідно мати певні спеціальні, додаткові можливості. Отже, права дитини – це певні спеціальні можливості, які необхідні людині віком до 18 років для існування і досягнення зрілості. Захист прав дитини є одним з найважливіших аспектів/завдань будь-якої держави, адже ставлення до дітей, рівень їхньої безпеки та захищеності у державі, стан їхнього всебічного розвитку є одним із показників цивілізованості та гуманності суспільства.

Світові стандарти у галузі дотримання прав дитини, що формувалися протягом багатьох десятиліть, закріплені у кількох важливих міжнародних документах. Лігою Націй ще у 1924 р. було розроблено та прийнято Женевську декларацію прав дитини. Питання захисту прав дитини знайшли відображення в Загальній декларації прав людини, прийнятій ООН у 1948 р. У 1959 р. ООН прийняла Декларацію прав дитини, яка справила значний вплив на політику світових держав. 20 листопада 1989 р. Генеральною Асамблеєю ООН було прийнято Конвенцію про права дитини, яка правомірно вважається міжнародною дитячою Конституцією. Конвенція про права дитини отримала найбільш широке міжнародне визнання серед усіх документів з прав людини. Конвенція про права дитини включає 54 статті, в яких описаний повний і детальний спектр прав – громадянських, політичних, культурних, соціально-економічних, і всі вони є основою для захисту прав людини у віці до 18 років. Учасниками Конвенції з прав дитини є Святий Престол і всі країни-члени ООН, крім США, Південного Судану і Сомалі.

В основі Конвенції лежать чотири керівних принципи, або загальні вимоги до виконання всіх прав, закріплених у договорі:

- принцип 1: Недопущення дискримінації (стаття 2);
- принцип 2: Врахування інтересів дитини (стаття 3);
- принцип 3: Право на життя, виживання і розвиток (стаття 6);
- принцип 4: Повага до поглядів дитини (стаття 12).

Слід відзначити, що Конвенція ООН про права дитини, яка є основним документом, що визначає правові стандарти у сфері захисту прав дитини, була ратифікована Україною ще 27 лютого 1991 р. і набула чинності 27 вересня 1991 р. Пізніше були ратифіковані і інші міжнародні договори, які стосуються здійснення прав дітей, регулюють відносини батьків і дітей, про визнання та виконання рішень стосовно опіки над дітьми та про поновлення опіки над дітьми, про правовий статус дітей, народжених поза шлюбом [3].

Не дивлячись на наявність низки нормативних документів, захист прав дитини в Україні потребує системної уваги та належного підходу до вирішення проблем з дитячою наркоманією, дитячою злочинністю тощо. Адже, діти – майбутнє будь-якої країни. Правова держава – це така держава, в якій панує верховенство права і реально забезпечуються права людини, а , як відомо, права людини починаються з прав дитини.

Список використаних джерел

1. Теорія держави та права : підруч. / Кол. авт. ; кер. авт. кол. канд. юрид. наук, проф. Ю. А. Ведерніков. 2-е вид. перероб. і доп. Дніпропетровськ :

ДДУВС, 2015 ; Ліра ЛТД. 468 с.

2. Посібник з освіти в області прав людини за участі молоді. Діти. URL: <https://www.coe.int/uk/web/compass/children> (дата звернення: 07.11.2021).

3. Захист прав дітей в Україні з урахуванням міжнародних договорів з питань сімейного права. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_19188 (дата звернення: 07.11.2021).

Грабовська Вікторія Володимирівна,

здобувач ступеня вищої освіти

магістр навчально-наукового

інституту № 2 Національної

академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

Кривицький Юрій Віталійович,

доцент кафедри теорії держави та права

Національної академії внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук, доцент

ОСНОВНІ АСПЕКТИ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

Українська правова система формувалася в складних умовах, що зумовлено відсутністю державної незалежності протягом значних періодів історії, а також геополітичним положенням України, відповідним ідеологічним впливом на українське суспільство багато в чому протилежних за змістом європейських і східних концепцій. В юридичній літературі панує думка, що українське право історично розвивалося як частина континентального права і є найбільш близьким до його німецької гілки. Загалом можна простежити вплив німецького права на розвиток конституційного, адміністративного, цивільного, кримінального права та процесу України [1, с. 12].

Українська правова система має довгу історію і своїм корінням сягає глибоких підвалин національної культури та державності. Найбільш давніми джерелами українського права вважаються звичаї слов'янських племен. З розпадом первіснообщинного ладу і виникненням князівств, звичаї перетворилися на звичаєве право, набули формально визначеного характеру, стали санкціоновані державою і перейшли під її охорону. Формами права в той час були грамоти, купчі, своєрідні юридичні факти. Ще одним важливим джерелом українського права були князівські договори з іноземними державами і через них – рецепція чужих законів.

Умовами для створення сучасної національної правової системи України можна вважати такі важливі документи як Декларація про державний суверенітет 16 липня 1990 р., а також Акт проголошення незалежності України